

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 759/2015-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. novembra 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], t. č. [REDAKČNÝ ZNAČENIE], vo veci namietaného porušenia jeho základných práv a slobôd podľa čl. 17 ods. 2 a 5 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 8 ods. 2 a 5 a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práv podľa čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 1 a 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 5 To 136/2014 a jeho rozsudkom z 21. apríla 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. mája 2015 doručená sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], t. č. [REDAKČNÝ ZNAČENIE]

██████████ (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základných práv a slobôd podľa čl. 17 ods. 2 a 5 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základných práv podľa čl. 8 ods. 2 a 5 a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. c) a čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 To 136/2014 a jeho rozsudkom z 21. apríla 2015 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

Sťažovateľ svoju sťažnosť nijakým spôsobom neodôvodnil, pričom navyše k nej neboli priložené žiadne prílohy. Sťažovateľ požiadal ústavný súd o ustanovenie zástupcu z radov advokátov.

Ústavný súd v súvislosti s prípravou predbežného prerokovania sťažnosti zistil, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 Tk 5/2014 z 3. novembra 2014 uznaný za vinného z obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1 a 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona, z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona v jednočinnom súbehu so zločinom nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1 a 2 Trestného zákona a prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, za čo mu bol uložený podľa § 145 ods. 2, § 37 písm. h) a m), § 38 ods. 2, 4 a 8, § 41 ods. 1 a 2 a § 46 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 23 rokov nepodmienečne a trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v trvaní 2 roky. Sťažovateľovi bolo taktiež uložené ochranné opatrenie podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona za podmienok uvedených v § 77 ods. 1 Trestného zákona - ochranný dohľad v trvaní 3 rokov a protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou a podľa § 83 ods. 1 písm. e) Trestného zákona ochranné opatrenie - zhabanie vecí. Okresný súd rozhodol tiež o nároku poškodených (ktorým čiastočne vyhovel a čiastočne odkázal na občianske súdne konanie). Proti označenému rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ (ako aj poškodený ██████████) odvolanie, o ktorom rozhodoval krajský súd.

Krajský napadnutým rozsudkom sp. zn. 5 To 136/2014 z 21. apríla 2015 odvolanie sťažovateľa zamietol, pričom zároveň odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu vo výroku o ochrannom opatrení, ktorým bolo sťažovateľovi uložené zhabanie vecí - guľobrokovej kozlice československej výroby model 581-04 MOD 3, kalibru 12/7 x 65 mm R, v. č. 18193, a vo výroku o náhrade škody, ktorým bol poškodený [REDACTED], s nárokom na náhradu škody odkázaný na občianske súdne konanie, zrušil a sám vo veci rozhodol tak, že sťažovateľovi uložil povinnosť nahradiť poškodenému [REDACTED] z titulu nemajetkovej ujmy škodu vo výške 30 000 €.

V napadnutom rozsudku krajský súd najprv poukazuje na odvolacie námietky sťažovateľa a v tejto súvislosti najmä iného uvádza:

«Obžalovaný [REDACTED] v písomných dôvodoch odvolania predovšetkým poukázal, že je nesprávny postup okresného súdu, keď na hlavnom pojednávaní prečítal jeho výpoveď z prípravného konania ako listinný dôkaz. Výsluchy svedkov a obžalovaného totiž možno čítať len za podmienok, ktoré stavuje § 258 a § 263 Tr. por. Nemohol teda okresný súd prihliadnuť na jeho výpoveď ako podozrivého - zadržaného.

Ani z jedného zákonného dôkazu, ktorý bol vykonaný v priebehu hlavného pojednávania, vôbec nebolo preukázané, že by predmetnú guľobrovú kozlicu čo i len držal v rukách. Neboli na nej zaistené odtlačky prstov a ani jeden svedok nevidel, že by túto zbraň v rukách držal a že ju dával do auta.

Na jeho tele boli detekované jedine povýstrelové splodiny, ktoré sú totožné s povýstrelovými splodinami z brakovej nábojnice a nenachádzali sa na jeho tele povýstrelové splodiny z guľového náboja. Z výsluchu znalkyne [REDACTED] vyplynulo, že povýstrelové splodiny z guľovej hlavne sa držia na tele, alebo zvrškoch dlhšie, ako povýstrelové splodiny z brokového náboja. Je teda vylúčené, aby na jeho tele neboli zistené aj povýstrelové splodiny z guľovej nábojnice, ktoré mali pochádzať z druhého výstrelu.

Znalec [REDACTED] uviedol, že obe strelné poranenia smerovali zdola nahor a pokiaľ by teda držal zbraň v blízkosti tváre (ako uvádza znalkyňa [REDACTED]) a zároveň zdola nahor (ako uvádza [REDACTED]), tak aj z tohto dôvodu je absolútne

vylúčené(nemožné), aby bol páchatel'om skutku uvedeného v bode 1, pretože by za danej situácie nemohol ani len teoreticky zasiahnuť žiadnu časť tela poškodenej.

Pokiaľ boli u neho zaistené povýstrelové splodiny - len z brokového náboja a nie aj z guľového, vôbec to neznamená záver, že bol strelcom. Znalkyňa totiž uviedla, že chemické zloženie povýstrelových splodín brokového náboja, a to olovo, bárium a antimón, sa môže nachádzať aj v iných brokových nábojoch.

V zázname o vykonaní odberov vzoriek a iných potrebných úkonov zo 07. 12. 2013 nie je uvedený údaj, že by mu boli odohrané aj pachové vzorky, a preto je nevyhnutné namietat' celý proces porovnávania a následného vyhodnocovania pachových stôp.

Pokiaľ ide o biologickú stopu, ktorá bola na pánskych členkových topánkach modrošedej farby, tak zo znaleckého dôkazu nevyplýva „vek“ tejto stopy, teda kedy táto biologická stopa vznikla. V minulosti sa na mieste činu totiž bežne zdržiaval. Zvýraznil, že na jeho tele, resp. na odeve, neboli nájdené žiadne biologické stopy, ktoré by patrili poškodenej a ktoré by aspoň naznačovali jeho prípadnú prítomnosť na mieste činu. Na športovej taške s obsahom viacerých kusov liehovín, nebola zistená vzájomná zhoda týchto daktyloskopických stôp s jeho osobou.

V súvislosti s výpoveďami svedkov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] tak ide o nedôveryhodné osoby, ktoré boli v danom čase ustavičnými užívateľmi drog, a to aj pokiaľ ide o svedka [REDAKOVANÉ].

Z jeho pohľadu ďalej nie je možné vychádzať pri hodnotení jeho duševného stavu zo znaleckého posudku, ktorý vypracovali [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], pretože znalec sám priznal, že vychádzali z výpovedí osôb bez toho, aby hodnotili ich relevanciu. Nebol voči rodnom agresívny a nebol zistený žiadny motív, prečo by sa mal dopustiť skutku uvedeného v bode I rozsudku.

Pokiaľ ide o skutok v bode 2, tak zbraň bola zaistená v osobnom motorovom vozidle, ktoré nevlastní a zo žiadneho dôkazu nevyplýva, že by predmetné motorové vozidlo v inkriminovaný čas šoféroval. Že boli nájdené u neho kľúče od uvedeného motorového vozidla, svedčí len o predpoklade a nie o preukázanom fakte, že mohol prísť do kontaktu s vozidlom. Tiež zo žiadneho dôkazu nevyplýva, že by vôbec prišiel do kontaktu s predmetnou zbraňou. Nepreukazujú to pachové stopy a tiež ani daktyloskopické stopy. Je

preto otázne, akým spôsobom sa predmetná zbraň dostala do uvedeného vozidla a tento záver platí aj pre všetky ostatné veci, ktoré boli nájdené vo vozidle.

Pokiaľ ide o skutok v bode 3, neexistuje ani jeden svedok, ktorý by ho videl nasadať do predmetného vozidla a ktorý by ho videl toto vozidlo šoférovať, resp. z neho vystupovať.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti, že zo žiadneho dôkazu nevyplýva, že by bol v čase spáchania skutku na mieste činu, že by držal zbraň, prostredníctvom ktorej došlo k spáchaniu činu, navrhol, aby odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvého stupňa, a to vo všetkých jeho bodoch v zmysle § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. a zároveň vo veci sám rozhodol tak, že ho z dôvodu § 285 písm. c) Tr. por. spod obžaloby oslobodí. V prípade, že na takýto postup nebudú splnené podmienky alternatívne navrhol, aby vec bola vrátená súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie.»

Krajský súd v napadnutom rozhodnutí poukazuje aj na odvolacie námietky poškodeného, pričom v tejto súvislosti najmä uvádza:

„Poškodený [REDAKOVANÉ] v odôvodnení svojho odvolania v podstate argumentoval tým, že výrok, ktorým bol s nárokom na náhradu škody odkázaný na civilné konanie, nie je zákonný. Poukázal na obsah ustanovení § 287 ods. 1 Tr. por., § 46 Tr. por. a tiež rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1 To/10/2011. Zdôraznil ďalej, že pri rozhodovaní o nároku na náhradu škody v adhéznom konaní je nutné rešpektovať hmotnoprávne ustanovenia osobitných predpisov, na ktorých je uplatnený nárok založený a ktorými sa tiež aj riadi. Tieto predpisy špecificky upravujú vznik nároku na náhradu škody, jeho obsah, rozsah a spôsob náhrady. Potom aj pri rozhodovaní o neoprávnených zásahoch do osobnostných práv a právnych prostriedkov nápravy sa rozhoduje podľa § 11 Občianskeho zákonníka a nasl. Podľa citovaného ustanovenia fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy. Má tiež právo - § 13 ods. 1 OZ, domáhať sa, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie. V zmysle § 13 ods. 2, 3 OZ, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pričom jej výšku určí súd, s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

Je nepochybné, že úmrtie blízkej osoby predstavuje závažný zásah do práva na súkromie dotknutej fyzickej osoby. Podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, je vždy existencia závažnej ujmy, za ktorú treba považovať ujmu, ktorú fyzická osoba vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, intenzitu zásahu, jeho trvanie, alebo dopad a dôsledky považuje za ujmu značnú. Výšku náhrady určí súd, s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

V ďalšom odvolateľ poukázal, že po skutku umýval miestnosť, v ktorej bol skutok spáchaný, pretože nikto z dediny to nechcel urobiť. Bol ten, ktorý zbieral časti tela svojej vlastnej matky zo zeme a zo steny. Nesúhlasí preto so závermi psychológov o disharmónii v ich rodine, pretože prišiel o svoju matku, ktorá ho priviedla na svet a s otcom robili všetko, čo bolo v ich silách, aby sa stal, rovnako ako aj brat (obžalovaný) slušným človekom. S matkou mal veľmi dobrý vzťah, ľúbil ju. Tvorili plne fungujúcu rodinu s dobre vyvinutými sociálnymi a citovými väzbami, bez akýchkoľvek patologických črt. To, že sa brat nevedel zmestiť do kože, na vzťah jeho a rodičov nemalo žiadny vplyv.

Tragická smrť jeho mamy, ktorú zavinil obžalovaný, zásadným spôsobom zasiahla do jeho života a nenávratne pretrhla doterajšie silné citové väzby, v dôsledku čoho stratil možnosť realizovať a ďalej rozvíjať rodinný život so svojou mamou, a jeho dieťa (keď sa narodí), nikdy neuvidí svoju starú mamu.

Vie, že obžalovaný nemá ani deravý groš, ale chce, aby aj toto (okrem trestu) bolo morálnym odsúdením jeho konania. Isto na tomto nechce zarobiť a vie, že reálne zrejme neuvidí žiadne peniaze.

Vzhľadom na uvedené navrhol krajskému súdu, aby výrok o náhrade škody týkajúci sa jeho osoby zrušil a priznal mu náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa vlastnej úvahy. Na verejnom zasadnutí splnomocnenec poškodeného upresnil výšku nemajetkovej ujmy na sumu 30.000,- €.

V relevantnej časti napadnutého rozsudku krajský súd ďalej vo vzťahu k odvolacím námietkam sťažovateľa najmä uvádza:

«... Okresný súd zákonom predpísaným spôsobom a v súlade s ustanovením § 2 ods. 10 Tr. por. vykonal všetky dostupné dôkazy potrebné pre poznanie skutkových okolností

nevyhnutných pre zákonu zodpovedajúce rozhodnutie o obžalobe, ktorá bola na obžalovaného podaná, vrátane preverenia jeho obhajobných tvrdení. ...

Prvostupňový súd starostlivo zvážil všetky okolnosti prípadu, vecne správne reagoval na obhajobné tvrdenia obžalovaného, tieto preveril vykonaným dokazovaním a následne sa so všetkými dôkazmi vyrovnal logickým spôsobom, nevzbudzujúcim podľa zistenia odvolacieho súdu žiadne pochybnosti o správnosti skutkových zistení, vrátane tých, ktoré boli nevyhnutné pre záver o existencii zavinenia obžalovaného na spáchaní žalovaných trestných činov. Ani krajský súd nezistil žiadne dôvody, pre ktoré by mal výpovediam svedkov, obžalovaného v procesnom postavení podozrivého a ďalším dôkazom neveriť.

V odôvodnení svojho rozhodnutia v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. podrobne a jasne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval zistené skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny obžalovaného. Keďže sa s týmto postupom krajský súd v celom rozsahu stotožňuje, v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku, ktoré si v otázke zistenia skutkového stavu a právnej kvalifikácie osvojil, bez potreby ho opakovať.

... Ani krajský súd nemal pochybnosti o tom, že keď okresný súd na hlavnom pojednávaní prečítal výpoveď obžalovaného v procesnom postavení podozrivého zo 07. 12. 2013, postupoval v súlade s ustanovením § 119 ods. 2 Tr. por., podľa ktorého za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť na náležité objasnenie veci a čo sa získalo z dôkazných prostriedkov podľa Trestného poriadku, alebo podľa osobitného zákona. Z obsahu zápisnice z tohto procesného úkonu totiž nevyplývalo, že tento dôkaz bol získaný nezákonným spôsobom, t. j. donútením alebo hrozbou takého donútenia. Obžalovaný bol ako podozrivý riadne poučený aj o práve nevypovedať v neprítomnosti obhajcu, ktorého účasť na tomto úkone nie je povinná. Tiež bol poučený o tom, že má právo vypovedať, ale aj odoprieť vypovedať, pričom k priznaniu ho nesmie nikto nútiť. V zmysle § 34 ods. 1 Tr. por. bol poučený o práve vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré sú mu kladené za vinu a k dôkazom o nich.

Obžalovaný napriek tomuto poučeniu nevyužil právo nevypovedať a vypovedal dobrovoľne. Preto rovnako ako znalkyňa z odboru psychológie [REDAKOVANÉ], po vzhliadnutí obrazového a zvukového záznamu z tohto úkonu, aj krajský súd túto výpoveď

obžalovaného v tom smere, že „svedkovia klamú, nehovoria pravdu, resp. vymýšľajú si“, ich totiž bez ďalšieho nemôžu spochybníť. ...

Záver o tom, že obžalovaný sa dopustil skutku opísaného v bode 1, vyplynul aj z obsahu jeho listu z 02. 02. 2014, ktorý zaslal svojmu otcovi, krstnému a bratovi v znení: „Dlho som premýšľal či napíšem tento list. Vopred sa chcem ospravedlniť za vzniknutú situáciu. Nechcem zatiaľ opisovať veci, ktoré sú v riešení. Tento list je prosba o odpustenie za vzniknuté problémy. Chcem len, aby ste vedeli, že mama bola pre mňa všetkým a to, čo sa stalo, ma zložilo, i keď to tak nevypadalo. Nechcem, aby ste si mysleli, že ste mi ľahostajný a že mi nezáleží na rodine, čo mi zostala. I keď neviem, aká bude vaša reakcia, viem ešte je skoro oslovovať a prosiť vás o odpustenie, no ja tiež trpím a keby ste vedeli ako. Nevieť presne čo sa stalo, preto to nechcem zatiaľ opisovať a vysvetľovať. Myslím na vás každý deň, i hlavne na teba oco, či to zvládaš, ako sa ti darí, či máš dosť sily. Prosím ťa oco, opatruj sa, nenamáhaj sa a dávaj si na seba pozor. Aj keď sa rozhodneš ma ignorovať, budem to chápať a rešpektovať. Bude to pre mňa síce ťažké, no čo mám robiť, asi to už nijak nezmením. Toto je momentálne maximum čo môžem v tejto veľmi ťažkej situácii urobiť. Otec, krstný a brácho, prosím vás, odpustite ak môžete. Opatrujte sa a dávajte si na seba pozor. S pozdravom [REDAKOVANÉ].“

Pokiaľ ide o skutkový stav v bodoch 2, 3 napadnutého rozsudku, tento okresný súd tiež správne zistil, a to na základe úplného dokazovania, prebratím všetkých dôkazov dokumentovaných v prípravnom konaní a vykonaných na hlavnom pojednávaní. Ani odvolací súd nemá najmenšie pochybnosti o tom, že to bol práve obžalovaný, ktorý po usmrtení poškodenej, bez súhlasu majiteľov, odcudzil rôzne predmety a tiež zbraň a následne sa premiestnil na osobnom motorovom vozidle napriek tomu, že táto činnosť mu bola zakázaná. Uvedené závery nesporne vyplývajú z dôkazov, ktoré správne označil a vyhodnotil prvostupňový súd v bodoch 2, 3 napadnutého rozsudku. Tieto skutkové závery okresného súdu si krajský súd osvojuje a keďže sa s nimi aj stotožňuje, v celom rozsahu na ne v podrobnostiach odkazuje.

Nepochybil okresný súd ani v tom, keď zistené konanie obžalovaného podradil pod príslušné ustanovenia Trestného zákona... Aj krajský súd konštatuje, že všetky skutky obžalovaný spáchal v priamom úmysle podľa § 15 písm. a) Tr. zák., pretože bolo

jednoznačne preukázané, že chcel poškodenú usmrtiť a porušiť a ohroziť ďalší záujem chránený Trestným zákonom.

Obžalovaný je za toto zistené konanie trestne zodpovedný, pretože ani v čase jeho spáchania netrpel duševnou chorobou, t. j. psychózou alebo choromyseľnosťou. ...»

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu

a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca.

Podľa § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde k sťažnosti sa pripojí kópia právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu.

Zo sťažnosti možno vyvodit', že sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv a slobôd podľa čl. 17 ods. 2 a 5 a čl. 48 ods. 1 ústavy a podľa čl. 8 ods. 2 a 5 a čl. 38 ods. 1 listiny, ako aj práv podľa čl. 5 ods. 4, čl. 6 ods. 1 a 3 písm. c) dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 To 136/2014 a jeho rozsudkom z 21. apríla 2015. Sťažovateľ však svoju sťažnosť vôbec neodôvodnil a neformuloval vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu žiadne konkrétne námietky. Navyše k sťažnosti nepripojil kópiu napadnutého rozsudku (ústavný súd si tento rozsudok zabezpečil prostredníctvom krajského súdu, pozn.).

Z uvedeného vyplýva, že sťažnosť v predloženom znení neobsahuje všetky náležitosti predpísané zákonom, čo zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z uvedeného dôvodu (t. j. že nespĺňa náležitosti predpísané zákonom). Na tomto závere nič nemení skutočnosť, že sťažovateľ požiadal o ustanovenie právneho zástupcu na konanie pred ústavným súdom. Už podanie takejto žiadosti totiž nevyhnutne vyžaduje, aby sťažovateľ aspoň rámcovo naznačil, aké má výhrady proti napadnutému rozhodnutiu. Bez toho totiž nemožno o takejto žiadosti rozhodnúť. Z uvedeného dôvodu ústavný súd bezvýhradne trvá na tom, aby súčasťou žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu bolo aj rámcové odôvodnenie sťažnosti. V opačnom prípade ústavný súd musí sťažnosť odmietnuť pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Napriek uvedenému ústavný súd preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj odsudzujúci rozsudok okresného súdu sp. zn. 1 Tk 5/2014 z 3. novembra 2014. Pri preskúmaní napadnutého rozsudku sa ústavný súd sústredil na posúdenie, ako sa krajský súd vysporiadal s odvolacími námietkami sťažovateľa. Ústavný súd v tejto súvislosti

pripomína svoj ustálený právny názor, v zmysle ktorého pokiaľ sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol predniesť, ale nepredniesol v konaní pred všeobecnými súdmi, ústavný súd na jej posúdenie nemá právomoc (III. ÚS 135/03, III. ÚS 201/04, IV. ÚS 266/08). Z uvedeného právneho názoru vyplýva, že porušenie svojich základných práv mohol sťažovateľ namietať v konaní pred ústavným súdom v zásade len z dôvodov, ktoré uviedol vo svojom odvolaní proti prvostupňovému odsudzujúcemu rozsudku.

V súvislosti s preskúmaním napadnutého rozsudku krajského súdu ústavný súd považoval za potrebné poukázať na svoju konštantnú judikatúru, v ktorej opakovane zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

Z citovanej časti napadnutého rozsudku vyplýva, že sťažovateľ v odvolaní namietal predovšetkým zákonnosť vykonaného dôkazu (čítanie jeho výpovede na hlavnom pojednávaní z prípravného konania, kde vypovedal v postavení podozrivého). Ďalej sťažovateľ namietal, že z vykonaného dokazovania nebolo možné vyvodiť záver o tom, že by vražednú zbraň – guľobrokovú kozlicu bol vôbec držal v rukách a následne ju dal do

auta, pričom poukazoval na druh povýstrelových splodín, ktoré boli detektované na jeho tele. Poukazoval tiež na výpoveď znalca MUDr. [REDAKOVANÉ], ako aj na neexistenciu biologických stôp na jeho tele, ktoré by patrili nebohej poškodenej. Napokon sťažovateľ v rámci svojich odvolacích námietok spochybňoval hodnovernosť výpovedí svedkov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], ktorí sú dlhodobými užívateľmi drog, ako aj na nesprávnosť záverov znaleckého posudku hodnotiaceho jeho duševný stav. Vo vzťahu k skutku v bode 2 sťažovateľ v odvolaní namietal, že zbraň bola nájdená vo vozidle, ktoré mu nepatrí, a zo žiadneho z dôkazov nevyplýva, aby toto vozidlo v inkriminovanom čase šoféroval, ani to, že zbraň (rovnako aj iné veci nájdené vo vozidle) dal do predmetného vozidla sťažovateľ. Vo vzťahu k skutku v bode 3 sťažovateľ prvostupňovému rozsudku vyčítal, že neexistuje ani jeden svedok, ktorý by ho videl nasadať do predmetného vozidla a ktorý by ho videl toto vozidlo šoférovať, resp. z neho vystupovať.

Ústavný súd sa z napadnutého rozsudku presvedčil, že krajský súd sa v ňom zaoberal všetkými odvolacími námietkami sťažovateľa a zaujal k nim ústavne akceptovateľné závery. Krajský súd predovšetkým jasne vysvetlil, prečo považoval prečítanie výpovede sťažovateľa z prípravného konania za zákonné, pričom zdôraznil, že výpoveď bola prečítaná v zmysle ustanovení Trestného poriadku ako listinný dôkaz. Celá výpoveď sťažovateľa bola zachytená na obrazovom a zvukovom zázname. Navyše, z odôvodnenia napadnutého rozsudku zjavne vyplýva, že krajský súd (a pred ním okresný súd) výpoveď sťažovateľa z prípravného konania považoval len za jeden z celkovej množiny usvedčujúcich dôkazov.

Pokiaľ ide o námietky sťažovateľa týkajúce sa dôkazov preukazujúcich skutočnosť, že použil smrtiacu zbraň, že odcudzil 7 vecí z miesta činu a následne sa premiestňoval osobným motorovým vozidlom, krajský súd svoje závery logicky vyvodil a oprel najmä o výsledky dokazovania znaleckými posudkami z odvetvia balistiky, chémie a trasológie, biológie a genetickej analýzy a súdneho lekárstva, pričom sa v podrobnostiach zameril na analýzu povýstrelových splodín. Rovnako venoval krajský súd náležitú pozornosť objasneniu hodnotenia výpovedí svedkov – drogovu závislých osôb. Svedkovia, ako uviedol krajský súd, vypovedali zhodne a ich výpovede v kontexte s ďalšími vykonanými dôkazmi možno hodnotiť ako pravdivé a dôveryhodné.

Odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu z hľadiska vysporiadania sa s odvolacími námietkami sťažovateľa nevykazuje nedostatky; je jasné a zrozumiteľné. Aj preto ústavný súd argumentáciu krajského súdu obsiahnutú v odôvodnení jeho rozhodnutia považuje z ústavného hľadiska za akceptovateľnú a udržateľnú.

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Po preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu ústavný súd konštatuje, že medzi jeho obsahom a obsahom základných práv, ktorých porušenie sťažovateľ namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení, čo zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti aj z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí, ako aj z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. novembra 2015